

Proslov

Tyto vzpomínky jsem se rozhodla napsat bez jmen účastníků, časových údajů s míst těchto událostí. Podle mne nejsou důležité.

Podstatné je pouze to, že se to vše stalo tak, jak si to ve svých 65 letech ještě pamatuji. Dnes už vím, že láska je ten nejušlechtlejší cit, který nás v životě může potkat. Nasazuje nám růžové brýle, přes něž vidíme jen to nejlepší a věříme, že to tak zůstane pořád. DO SMRTI SMRŤOUČI AMEN: Na každém jejím začátku jsme schopni dělat věci pro ostatní nepochopitelné. Zjistila jsem také, že nejkrásnější údobí v životě lidském, je doba namlouvání. ALE.: Nechme polemiky a začtěte se do mých prvních lásek. Nezapomeňte si na čtení nasadit ony pověstné růžové brýle.

Moje první láska, kterou jsem potkalav mém životě, byla mamínčina
ňadra. Sotva jsem se vyhrabala na svět, umyli mne a položili mé malé
mamince do náruče. Ne že by maminka byla ještě dítě, ale měřila celý
život pouhých 140 centimetrů a vážila 35 kg. Narodila jsem se jako
třetí holka a potom se postupně narodili moji bratři, takže mé pos-
tavení v rodině jsem si musela stále vybojovávat.

Jak já ta ňadra milovala! Dávala mi životodárnou tekutinu, kterou jsem
sála plnými doušky svých malých úst. Nikdo mne to nemusel učit. Již teh-
dy jsem měla pocit, že co potřebuji, to dostanu, aniž bych se o to mu-
sela nějak zvlášť snažit. Pravda je, že někdy jsem musela řvát jak
na lesy, aby si maminka všimla, že mám hlad. Jenom mi už tehdy nebylo
jasné její otálení a ty řeči, že jsem před chvílí jedla a budu si muset
počkat. Nechápala jsem její starosti s mými dvěma sestrami, které
také potřebovaly její péči. Vždyť ony se živily v té době už rukama
úplně samy. A tehdy se ve mně probudila žárlivost, které mně také
nikdo nemusel učit. Byla jsem sice nejmladší, ale život s nimi mne
naučil, že se o sebe musím začít starat sama a každé jídlo si musím vy-
bojovat. Ano vybojovat. Ony když mne krmily, tak já hlavně sledovala
každý jejich pohyb, aby si náhodou nestrčily také něco do úst. To byl
pak řev. Bylo vyšetřování a holky tvrdily, že mi nic neudělaly.
Umiňovala jsem si, že jim to jednou všechno vrátím. Pomsta byla další
z věcí, které mne také nikdo nemusel učit. Narodila jsem se ve znamení
blíženců a ti mají v horoskopu sloní paměť, tak se mnou později neměly
lehký život. Pravda je, že jsem si na chléb vezdejší nemusela vydě-
lávat sama, ale jak jsem rostla, musela jsem se o jídlo zasloužit prací.
To zklamání! Sotva jsem dosáhla do dřezu, musela jsem mýt nádobí.
Sotva jsem uměla vyždímat hadr musela jsem mýt podlahu a spousta jiné
práce, která mne v tom dětství nikdy moc nebavila a odváděla mne od
hraní. Já vím, že si teď řeknete, co fňukám, že rodičovská láska
se musí spravedlivě dělit mezi všechny děti z rodiny, ale vykládejte
dítěti, kterému spolu s rostoucím tělem přibývají starosti a práce.

Sotva jsem začala chodit do školy, začalo si mě všímat opačné pohlaví.

Bylo to i proto, že jsem se ochotně přidávala do všeho, co podnikali, protože už tehdy jsem musela být u každé blbiny, kterou vymysleli. Připadalo mi s nimi kdeco zajímavější, už jen proto, že mi nic nezakazovali, jako mé sestry, které měly dbát na to, abych se neumazala, nerozbila si koleno atd. Jak byly nudné. Mnohdy to byl nadlidský úkol uhlídky by spíš roj včel, než mne. Často místo hraní trávily odpoledne pátáním po mě. Na rozdíl ode mne plnily matčiny příkazy svědomitě. To z toho života moc neměly, to jsem už tehdy byla schopná posoudit. Jak bylo na světě hezky. Lezla jsem po stromech, lítala s klukama po stránkách, lovila v rybníku pulce a jinou odpornou havěť, jen když jsem se mohla klukům vyrovnat. Co na tom, že mé tepláky a svetry musela maminka po večerech zašívát, protože nic nevydržely. Byly to věci po mých sestřích a měly toho za sebou taky dost, nebyla to tedy zas až tak moje chyba, že byly každou chvíli nadranc.

No a tak jsem dorostla až do puberty. A tehdy se stalo, že jsem potkala Jeho. Byl tak jiný než ostatní, tak zajímavý, tak vtipný, tak odvážný. Byla jsem v sedmém nebi. U srdce jsem cítila takový nádherný nepopsatelný pocit, který mi dával křídla a nebýt zemské přitažlivosti, lítala bych vzduchem jak nafouknutý balonek. Na maminčina ňadra jsem se styděla i jen pomyslet. Ve škole jsem nasávala vědomosti jako suchá houba a na chůzkách s ním probíhaly první polibky a první doteky, kterým jsem se uhýbala, jako čert kříži. V dětství jsem si naivně myslela, že po puse budu mít dítě a to jsem vzhledem k tomu, že jsem byla z pěti dětí opravdu nechtěla. Osvěta v tomto směru byla též zanedbatelná. Kamarádky se o intimnostech také bavily řečí mě neznámou a proto naše schůzky probíhaly ve vší počestnosti. Milovala jsem Ho celým svým mladým srdcem. Ne tak on. Když zjistil, že jsem ještě panna, která nedá a nedá, rozešel se se mnou a já myslela, že se mi nechce žít. To zoufalství bylo bezbřehé. Přišla jsem na internát, vyšla do čtvrtého patra, kde jsem měla pokoj a chtěla skočit ze

schoďů. Asi tak tři dny jsem nefungoval ani ve škole, ale po čtyřce v žákovské knížce jsem se vzpamatovala a opět chtěla žít. Ano, žít, ale už bez kluků. Ten žal byl tak velký, zkušenosti s láskou malé, jen ten žal jsem si s tou mou sloní pamětí nevymazala dlouho. Tak se stalo, že moje další první láska se konala až tři roky poté. Jak jsem mohla milovat toho blbce, který mne chtěl pouze připravit o to nejcennější, dodnes nechápu. Tenhle je úplně jiný. Tak krásný, tak hezký, tak milý, tak vtipný a co bylo nejlepší, k ničemu mně nenutil. Tenkrát jsem to byla já, kdo to chtěl. No co asi, vy víte co. Byla jsem už celá ženská se vším všudy. Sešla jsem se sním jednou u jeho kamaráda, který mu půjčil byt. A tam se to stalo. Ne že bych z toho byla bůh ví jak odvázaná, vůbec se mi to nelíbilo. Až hodně později jsem přišla na to proč. Na příští rande už jsem nešla. Nechtělo se mi. A tak definitivně skončilo moje randění. Opět jsem se rozhodla, že budu sama. Jak jsem zase měla ráda maminku, která vůbec netušila, co se s její dcerou děje. Ani nemohla, protože měla dost starostí s mojí o rok starší sestrou, která se rozhodla pro rozvedeného pána tak silně, že za ním utekla a uhnala si sním dítě. Další měsíc se vrátila s tím, že se rozešli a maminka mi stále opakovala, ať si dám pozor a nedělám stejné chyby, jako moje sestra. Když mi bylo dvacet let, našla jsem konečně toho pravého. Byl tak milý, tak hezký, tak vtipný.

To už jsem uvažovala o dětech i o vdavkách. Stále jsme probírali naše báječné manželství. No jinak jsme si to ani nedovedli představit. Byly to naše touhy, které přeci nemohly dopadnout jinak než oba-
polnou doživotní láskou. Po svatbě a získání našeho bytu, nádherně zařízený z novomanželské půjčky se mohlo konečně začít žít podle našivh snů. Po roce soužití přišel první syn. Jak já ho milovala! Nikdy později nemohlo moje štěstí mít konkrétnější podobu, než po narození mých dětí. Byly celkem čtyři. Ale popořadě. Z mého milova-
ného manžela se stával tuctový chlap, který chytal moudrosti u

kamarádů z mokré čtvrti. Jejich poučky se snažil uplatňovat doma. Neměla jsem čas a ani chuť poslouchat jeho věčné sekýrování a ani nestála o to, aby moje tehdy ještě malé děti poslouchaly urážky, kterými mě častoval. Měla jsem během pěti let děti tři. Dva nádherné kloučky a jednu neméně krásnou holčičku. Starala se o jejich blaho, seč mi síly a rozum stačily a jejich úsměv mi prozařoval můj každodenní život plný práce, praní plenek, krmení, žehlení, vaření a úklidu. Jen proto, že moje láska k nim byla bezbřehá jsem to všechno ustála..

Můj muž, který před svatbou hlásal, že muž se má podílet na práci v domácnosti a pomáhat ženě s dětmi a jejich výchovou, byl stížen bez jakéhokoli varování buď ztrátou paměti a nebo měl z mozku piva kostku, jak říkala paní Růžičková v jednom filmu. Byl-li doma, řval, že mě živí, že se jen válím a nemám na starosti nic jiného, než děti a domácnost. On na nás musí dřít, tak má právo si po práci dojít sednout mezi lidi. Že to bylo v hospodě mu nijak nepřekáželo, právě naopak. Když se vrátil, a neměl náladu, hádal se se mnou v pozdních nočních hodinách tak dlouho, až jsem se musela začít také ozývat, aby se uklidnil, že děti spí, aby je nevzbudil. Bylo to, jako když dám před býka rudý hadr. My se přece můžeme vyspat přes den na rozdíl od něj. Že by děti měly mít alespoň trochu klidu a jakýs takýs režim ho vůbec nezajímalo. Takhle to bez jakýchkoli obměn probíhalo denně mimo pondělků, kdy byl v hospodě zavírací den. Tím se také oháněl, když jsem si postěžovala, že sedí v hospodě denně.

Když jsem nastoupila do práce, začala jsem si uvědomovat, že se dá žít i jinak. Ale nastaly další problémy s jeho žárlivostí. Už jsem se podle něj chovala jako lehká, protože jsem odpovídala známým na pozdrav. Neskutečné. To, že jsem odpovídala s úsměvem na tváři, ho rozpalovalo doběla a doma jsem si opět musela vyslechnout kázání, že se lidem vnucuji. Jednou k nám zavítal můj bratranec se ženou, která na něj čekala u mé tety, od které se dověděl, kde bydlím. Jako děti jsme se často navštěvovaly a když už jsme byli všichni povdávané a kluci

ženatí, děti odrostlé natolik, že se s nimi dalo cestovat do větších vzdáleností, chtěli obnovit naše dobré přátelské vztahy. Zazvonil u našich dveří a já ho uvítala s velkou radostí a pozvala ho dál. Manžel byl tu dobu v koupelně a když vyšel, představila jsem svého bratrance. Jeho reakce mě vykolejila. To by mohl říct každý, že je to bratránek. Můj příbuzný se nedočkal ani podání ruky, tak se zvedl s tím, že se zastaví zítra i s manželkou, kterou by nám rád představil. Po jeho odchodu nastala hádka jak z italského filmu. Zase jsem se styděla za jeho chování a umiňovala si, že s takovým žárlivcem a tyranem žít nebudu. Druhý den po setkání s mou sestřenicí, která bydlela ve stejné vsi a ptala se jestli byl bratranec také u nás, se můj muž uklidnil. Jen proto, že jsem nechtěla připravit děti o tátu, zase bylo vše při starém. Jen kvůli mé nekonečné lásce k nim jsem od něj neodcházela. S příbuznými jsme se po čase oprvdu začali navštěvovat a na první setkání s nimi vzpomínali jako na vtip. Hádky u nás bývaly na denodenním pořadu a já stále nabývala přesvědčení, že bez něj nám bude líp. On s pitím nemínil přestat a já potřebovala klid na výchovu dětí, na učení s nimi atak jsem se rozhodla, že požádám o rozvod. Zase jsem musela poslouchat, že si najde práci s minimální mzdou, ať prý si nemyslím, že mi bude platit něco navíc, abych si náhodou nekupovala něco co je pro mne zbytečné. Tím mně ovšem nezastrašil, protože já bych se obešla i bez těch peněz, jen když už všichni budeme mít klid a děti nebudou muset poslouchat ty zbytečné hádky, kterými mě tak rád urážel a častoval. Také jsem nechtěla, aby moje děti, až dorostou začaly chodit po hospodách a doma pak používaly jeho slovník nebo nedej bože vzorec pro soužití dvou lidí. Rozvedli nás hned. Určili mukolik bude platit na děti, tak po asi půl roce sebral knížku s našetřenými penězi a odstěhoval se k mamince. Zůstaly mi všechny děti starý nábytek a byt a já měla po dlouhé době pocit, že vše bude lepší, než život s ním. Konečně byl klid. Pomalu se mi začal znovu vracet pocit, že jsem soběstačná, sebevědomá a vše zvládající matka.

Zrovna když jsem nechtěla nic měnit na mém způsobu života se mi do cesty postavil můj další muž. Byl vytrvalý i po mém stálém odmítání a chtěl se mnou žít. Měla jsem už rozum, ale když tak vytrvale stál o život se mnou i s mými dětmi, vdala jsem se podruhé. Byl hodný, pracovitý, pozorný a nikdy jsem od něj neslyšela, že nás musí žít a tak vše probíhalo ke všeobecné spokojenosti. Milovala jsem ho? No ani nevím, ale protože se choval dobře ke mě i kým dětem, rozhodli jsme se, že si pořídíme ještě jedno. Tak se i stalo a narodila se nám další krásná holčička, která se pochopitelně stala mojí další velkou láskou v mém srdci. On ji trochu rozmazloval, ale já se ji snažila vychovávat jako všechny mé děti k zodpovědnosti, práci a rodinné soudržnosti. Také jsme si stihli postavit domek, na jehož stavbě jsme se podíleli úplně všichni včetně dětí. Každý přispíval seč bylo v jejich silách. Když děti z prvního manželství dospěly a odstěhovaly se se svými partnery do nových domovů, byla naše nejmladší dcera na internátě. Zůstali jsme doma sami a mě i po úlevě z množství práce se po nich stýskalo. Žili jsme sice klidný život, ale náhle přišel střední věk na mého muže a on si namluvil jinou, mladší. Bez jakéhokoli varování, že se něco děje mi oznámil, že se zamiloval a chce ode mne odejít za ní. Bylo to pro jako blesk z čistého nebe a on řekl, že to není moje vina, že mne má rád, ale že tohle je silnější, než cokoli jiného a on nemůže jinak. Styděl se? Ne, on byl ochotný obětovat vše, jen když bude s ní. Nebyla jsem žádná měkota a věděla jsem, že kdybych si za ní došla udělala scénu a jemu pohrozila tím nejhorším čeho bych byla schopná, mohla jsem manželství zachránit. Ale k čemu. Možná by se mnou zůstal, ale koukal by na mne jak na obtížný hmyz a to bych nesnesla. Tak jsme se dohodli na rozvodu a já jsem to vše musela oznámit dětem, které to ještě nevěděly. Projevil se jako zbabělec a tak jsem si tím musela projít sama a jen hrdost mi nedovolila říct, jak moc mi to

vadí. Rozvod proběhl do dvou měsíců. Odstěhovala jsem se do malinkého bytu o dvě vesnice dál. Ani jeden jsme neměli na vyplacení toho druhého, tak bylo rozhodnuto, že dům prodáme. Chtěl ho koupit jeden z mých synů, ale byla jsem ráda, že to neudělal, protože můj již exmanžel by se neodstěhoval a časem by si tam nakvartýloval mladou se dvěma dětma a kdovíjak by hosyn odtud dostával. Vždy jsem se řídila rozumem, i když to pro mne bylo jakkoli těžké. Dcera, která byla jeho, to těžce nesla. Věděla, že už nikdy nebude rodina tak pohromadě jako dřív. Ujišťovala jsem ji, že se mezi ní mnou, tátou a sourozenci nic nemění. Bylo jí 19 let a nemohla pochopit, že se táta s mámou rozešli. Dlouho plakala a já ji musela ujišťovat, že si určitě zvykne i na tátovu novou přítelkyni. Nikdy, byla vždy její odpověď. Budu jí dělat peklo na zemi, vždy odpovídala dcera na moje námitky, že takových rodin je hodně a naučily se spolu vycházet. Už jen pro ni jsem musela žít dál. Jak, to jsem tehdy ještě netušila, ale umiňovala jsem si, že exmanžela s dcerou smírím. Tak skončila další kapitola mé další lásky a já byla tehdy opravdu pevně rozhodnutá už nikdy žádnému muži nepodlehnout i kdybych měla být do smrti sama. Poslechla jsem rady psychologů, které se mi dostaly do ruky z různých časopisů, že by žena měla zůstat po rozvodu sama alespoň rok, aby se zbavila všech zvyků vypěstovaných v manželství a naučila se vážit svobody ve všech jejích podobách. To znamená: jít kam chci, vrátit se kdy chci, koupit si co chci, jet na dovolenou kam chci a samé ty příjemné věci, které člověk rád dělá sám. Krátce před mým rozvodem jsem začala tancovat v ženském tanečním kroužku, díky kterému se dostala mezi lidi a užívala si obdivu za naše taneční vystupování po vlastech českých. Také to přispělo k mé pohodě tak potřebné po tom odkopnutí. Zájem omne byl samozřejmě hned jak bylo po rozvodu, ale tentokrát už se nenechám svázat od nikoho, kdo by čekal, že budu vařit, ohřívát postel, ukízet, prát a starat se o něčí blaho. Pokud ovšem nejde o blaho mých dětí, protože jen pro ně jsem ochotna udělat cokoli. Ne, že bych se jim věšela na

krk, ale kdykoli zavolali o pomoc v čemkoli, byla jsem připravená. Po roce mě začala vodit moje kamarádka na tancování do nedalekého lázeňského města, kde se pravidelně hrálo k tanci každý čtvrtek. Tam jsem poznala další mou vášeň - tanec. Jako mladá jsem absolvovala taneční a protože můj pobyt v mých dvou manželství se odehrával na vesnici a oba mí manželé byli netančící, málokdy moje tančení došlo nějakého uplatnění. Jak to bylo nádherné. Doslova jsem se protancovala životem. Mohla si užívat náruč tanečníků bez toho, že bych jim za to musela jakkoli posluhovat. Jen si od nich nenechat nic zaplatit, to bylo moje heslo, kterého jsem se držela seč to šlo. Byla jsme parta tanečníků, kteří se pravidelně scházeli na parketě a po skončení se rozešla do domovů. Všem nám to tak vyhovovalo a i když se mezi nás někdy vetřel nějaký lázeňský host, nepřemluvil nás k ničemu jinému, než k tanci. Každé úterý jsme se scházely my ženy z tanečního souboru k nacvičování nových tanců a každý čtvrtek jezdili do lázní na taneční parket, pak v sobotu a nebo neděli následovalo vystoupení se souborem. No doufám, že už se nedivíte, že jsem se z rozvodu vzpamatovala velice rychle. Jak ta svoboda byla nádherná. Umiňovala jsem si, že už na mém životě nebudu nikdy nic měnit. Bylo to jedno z mých nejlepších období mého života. Děti jsem navštěvovala jen když mi zavolali, abych přijela na nějakou oslavu, nebo se jim po mě stýskalo, což vzhledem k tomu, že už byly zadané nebylo tak často. V té době jsem si pořídila zcela nový šatník a byla holka k světu. Točilo se okolo mne dost mužů, kteří by rádi, abych se přidala na cestu životem, ale já jak mám tu sloní paměť jsem se nechtěla už zatěžovat žádným vztahem, který by mne opět donutil chovat se jako vdaná žena. To už tedy nikdy! Každý rok jsem jezdila do lázní, abych zregenerovala svoji tělesnou schránku, chodila pravidelně na kosmetiku, k holiči a i jinak si zpříjemňovala život. Na otázky svých kamarádek, jestli už mám chalpu, jsem odpovídala, že takovou hovadinu už snad nikdy neudělám. Jen jednou

jsem se nechala ukecat od jednoho pána, který byl z daleka. To, když si moje okolí začalo šuškat, jestli prý jsem se nepřeorientovala na ženské pohlaví. Nemohla jsem se jim divit, protože na procházky se vydávala jen s kamarádkama, do lázní též jezdila s nimi a když se mne někdo ptal, co pořád dělám, odpovídala jsem, že si volné chvíle vyplňuji s tou nebo jinou. Přímo se mne zeptala jedna ze souboru a to mi dodalo. Jak si mohou myslet něco takového. Nikdo z nich si nedovedl představit, že žena mého vzhledu, která se ráda ukáže ve společnosti může být sama. Pak ještě další z mých dobrých kamarádek mi sdělila, že se to o nás povídá. Byla vdaná, tak jsem si řekla, že se po někom poohlédnu, aby se mnou nepřestaly chodit ven a neměly třeba doma problémy kvůli mě. Ten dotyčný byl rozvedený, dobře situovaný, příjemného vzhledu a zdál se i inteligentní. Strávila jsem sním jedny vánoce a bylo vše moc fajn. Podívala jsem se s ním do Svatovítského chrámu na štědrovečerní mši a i jinak jsme probrouzdali Prahu a já si naivně myslela, že vše bude k obapolné spokojenosti. Nebylo. Záhy jsem zjistila, že hledá někoho, kdo se o něj ve stáří postará. Proč ne, řeknete si. Ale on byl kozoroh a já záhy zjistila, že je schopen se hádat a sekýrovat ženu kvůli blbostem, jen aby jí dal najevo, kdo je tu pánem. No to si nepomohl. Já, která už věděla co od života čeká, se vzbouřila jak piráti na moři, mu okamžitě dala najevo, co si myslím o jeho egu a byl z toho rozchod. On stále jezdil na naše tanečky do lázní a všemožně se snažil mne získat zpátky. Marně. Nevěděl, že když řeknu ne, je to definitivní ne! Pak už jsem odmítala chodit i tancovat, byl-li tam on.

Moje rozhodnutí být sama opět nabylo konkrétní podoby a co si myslí lidé okolo mne, jsem přestala řešit. Později pro mne začal chodit opět pán, který měl všech pět pohromadě a já začala věřit, že by to mohl být někdo, s kým bych byla ochotná žít. Chodili jsme na večere, když jsem za ním přijela, jezdili na společné výlety a já od něj nepociťovala žárlivost ani jiné anomálie některým mužům tak vlastní. Byl vdovec, pozorný, inteligentní, rád se podíval do společnosti a dával

mi najevo, že se mu líbím a že by se mnou chtěl strávit zbytek života. Vydržela jsem to rok. Stále jsme probírali moje dojíždění za ním, které mi zabíralo dost času. Pořád říkal, že se chce přestěhovat do blízkého města, aby měl ke mě blíž. Sliby chby. Ale to by nebyl ten největší problém. Vlastnil krásnou chaloupku v neméně krásném kraji a já bych se konec konců i smířila smým přistěhováním k němu, ale cosi ve mě se tomu trochu vzpíralo uvěřit, že to vše není jen tak trochu hrané. Po roční dojíždění, kdy už se zdálo, že vše bude na nejlepší cestě přišlo první upozornění, že není všechno zlato, co se třpytí. Nedám na řeči o nikom, koho tak dobře neznám, dokud se nepřesvědčím sama. A teď jsem si začala pozorně všímat věcí, které mi nemohly uniknout. Byl to v minulosti člověk ve vysokém postavení a jak jsem se pomalu dovídala, věrnost mu byla cizí. No dobře, řeknete si. Ale také začal žárlit a při jedné návštěvě jeho známého, ke kterému chtěl jet on, ne já, mi ztropil scénu jak z partesu. To už jsem zapla mozek a začala uvažovat o rozchodu. Při příští návštěvě se opět choval moudře a já si myslela, že to vše je jen dílo mého přísného pohledu na soužití dvou lidí. Pak jednou po mém příjezdu k němu mi řekl, že mi koupil dárek, který se mi bude líbit. Natěšená jsem očekávala tak dlouho mnou omílané taneční střevíčky, ale když jsem uviděla gumové boty na zahradu a rukavice na pletí záhonů, moje ostržitost se probudila v plné síle. No to nemyslí vážně. Já vyvařovala jak v jedničkovém hotelu, chodila s ním na všechny jeho akce, kde se ze svého titulu věnoval všem okolím a čekala že si také uvědomí, že by se měl věnovat nejvíc mě, ale nestalo se tak. Ne že bych při tancování měla nouzi o tanečnický, to ne, ale jakmile zjistil, že tancuji s někým jiným, hned byl zpátky a pak už se ode mne nehnul. To už moje intuice blikala jak maják. On si toho nikdy neráčil všimnout. Já ano, ale to by nebylo nic proti tomu, co se mi stalo jednou, když jsme jeli někam na nějakou akci, a stavěli se pro jeho dobré známé manžele, kteří jeli s námi. Sotva dosedli do auta, zeptali se, kdeže je ta jeho druhá služebná. On zůstal, jak když ho do vody hodí a ani se to nesnažil hodit třeba na legraci, které já docela rozumím,

i když je na můj úkor. Nikdy mi takový humor nevadil, ba právě naopak já bývala iniciátorem jakékoli srandy na můj účet. Tohle ale sranda nebyla a žena z dvojice šťouchla do svého muže, což jsem zaregistrovala ve zpětném zrcátku. Chvilí se udělalo v autě dusno, ale já se z toho pokusila vybruslit poznámkou, že služebnictvo na takovéto akce nebereme s sebou. Nic jsem nezachránila a od té chvíle byla nálada na bodu mrazu po celou dobu naší společné zábavy. Chovala jsem se odtažitě nejen ke svému příteli, ale i k jeho známým. Vypila co mi kdo nabízel a uhnala si notnou opičku. Já, která se snažila vždy vypadat co nejlépe. Nic jiného si ti lidé s kterými mne vezl můj přítel nezasloužili. Druhý den ráno, jsem převlékla postel, vyžehlila co se dalo/prádlo samozřejmě, nic jiného jsem žehlit nechtěla/ a sbalila si věci do tašky a odjela domů. Hned večer se ozval přítel, který se naivně domníval, že vše bude jako dřív. Hned jsem ho uvedla do správného stavu věcí mezi námi a rozhovor ukončila. Za týden se ozval znovu s tím, že přijede a přiveze mi zbytek věcí, které se mi při mém odjezdu nikam nevešly. Nestála jsem o ně, protože ve vzduchu viselo usmiřování, o které bych ani ve snu nestála. Ale on stejně v sobotu přijel, zavolal telefonem, že je zde, abych mu přišla pomoci s věcmi. Samozřejmě mě políbil na tvář, přivezl mimo věci i kytku a nějakou zeleninu ze zahrádky a pozval se na kafe, je prý po cestě unavený. Nevím co si představoval po jeho marném přemlouvání a přesvědčování, že jsem ho přece musela mít alespoň trochu ráda a tak bych se k němu mohla vrátit. Řekla jsem mu, aby si mne nepletl s jeho kdysi podřízenými, kteří byli nuceni mu jeho nechutné poznámky odpustit, protože na tom záviselo jejich postavení v práci. Navrhoval, abychom si dali třeba nějaký čas oddech od sebe a pak to zkusili znovu. Nechtěla jsem, ale bylo vidět, že se ode mne nehne, dokud nedosáhne alespoň jakés takés usmíření. Slíbila jsem, že o tom tedy ještě popřemýšlím, ale až si od toho moc seslibuje. Pak odjel domů a já se mu začala vyhýbat, jak čert kříži.

Tentokrát už jsem byla rozhodnutá si od nikoho nenechat do života mluvit a být sama. Ten pocit nezávislosti si už nenechám narušit. Zase byl pocit svobody na prvním místě. Dlouho trvalo, než mě přestal poslední muž v mém životě otravovat svými telefonáty, které jsem mnohdy ani nezvedala. Dokonce byla doba, kdy jsem se vmlouvala na to, že už mám jiného, kterému vadí jeho neustálé volání. Po dotazu odkud je, jsem mu řekla, že z mého bydliště. Dokonce jsem uvedla i jméno. Tři roky poté jsem byla v klubu seniorů, který jsem navštěvovala a seznámila se tam s jedním pánem a domluvili jsme se, že by s námi někdy jel na naše pravidelné projížďky na kole. Jezdily jsme spolu s kamarádkami často i dlouhé tratě, abychom se udržovaly v kondici. Mnohdy to bylo i 50 km. Pán s námi jezdil a když jsme zastavili na občerstvení, nabízel se, že za mne útratu zaplatí. Také se ptal, jestli s námi může jezdit na naše tanečky. Byl to milý pán, který se nijak nevnucoval, byl pozorný, dobrý tanečník a tak si postupně získával moje sympatie. Děvčata, které s námi jezdily, si pomalu ale jistě také všimly jeho galantnosti. Pak mne pozval na večeři a někdy do cukrárny a já si uvědomila, že je to příjemné nechat se takhle rozmazlovat. Netlačil na pilu a nic si nenárokoval. Tak to se mi ještě nestalo, aby ke mě byl někdo hodný a jak to vypadalo i laskavý a nic za to nechtěl. Samozřejmě si toho moje kamarádky všimly a začaly narážet na naše přátelství, které bilo do očí. Na zábavách chodil jen pro mne a já ho požádala, aby provedl i mé kamarádky. Nijak mi to nevadilo. Byl to první chlap u kterého jsem si byla jistá, že jsem jeho favoritka a který si nijak nedokazoval, že mu pozornost jiných žen zvedá ego. Já, která jsem sice byla zvyklá na pozornost mužů, si všimla, že je to příjemná změna potkat někoho jako je on. Bezprostředního, milého, trochu nemluvného, galantního chlapa. Když jsem ho pozvala na kafe, nebyl dotěrný, řekl něco o sobě, byl vdovec, 10 let sám a už si také myslel, že to tak zůstane. Bydlel v domě ve stejné vsi jako já a dům sdílel se svojí vdanou dcerou, jejím mužem a vnukem. Tak začalo moje přátelství s mužem, o kterém se mi do té doby mohlo jen

zdát. Za celý život jsem nikdy nikoho s takovou povahou nepotkala. Teď si jistě řeknete, že takových mužů je spousta. Ano, ale v době mého života byli buď zadaní, nebo byli úplně na opačném konci světa. Začala schůzka s láskou? Zpočátku to tak ani nevypadalo. Žena mého ranění, kterou všichni vnímali jen jako sexbombu, která je poddajná, vstřícná a pracovitá, navíc dobrá kuchařka a hlavně dobrá máma, se nezfanfrní jen tak do někoho. Po mých zkušenostech s muži jsem už nedoufala, že někde ještě existuje někdo, kvůli komu se zřeknu své svobody a budu ochotná změnit i svůj styl života. Jsem narozená ve znamení blíženců s ascendetem ve vodnáři a to jsou lidé, kteří se rádi podřídí okolí, ale nesmí cítit okovy jakéhokoli druhu. Dejte jim svobodu myšlení a pocit volnost a získáte ty nejoddanější společníky do života. Říká se, že když si blíženec uvědomí chyby, kterých se dopustil, vyhne se jim a vy získáte pro život nebroušený ryzí diamant. Nejsem schopna posoudit jak moc jsem se k tomuto vzoru přiblížila, ale snažím se o to, seč mohu. Tak se stalo pravdou to, co jsem tomu předposlednímu nápadníkovi řekla, abych se ho zbavila, Je to teď skutečností. Mám muže, který je hodný, pracovitý, milý, tolerantní, pozorný a mám ho jen já. Je tohle ta pravá láska? Stále tomu nemohu věřit. Ale nyní už vím a mohu s klidným svědomím vzkázat všem ženám bez rozdílu věku, nehažte flintu do žita předčasně. Nezavírejte se doma, tam nikoho nepotkáte. Jděte ven, rozhlížejte se pozorně okolo sebe i na vás čeká spřízněná duše, která si vás bude hledět, jako vy jeho. I to se nazývá láskou. Mám nyní vše, co jsem si od života přála. No, kdybych ještě vyhrála na té sportce 1. cenu nepohrdla bych, ale to by už byla jen nádherná třešinka na dortu, který bych upekla mému poslednímu muži s láskou a pokorou. Zaslouží si to, protože to v životě také neměl vždy růžové a podle mne si zaslouží úctu a lásku. Tak to by bylo vše, co jsem chtěla napsat o první lásce mého života. Že jich bude víc, jsem v mládí netušila ani ze srandy, natož ve skutečnosti. Mylím, že každé zamilování je dobrou zkušeností v životě lidském, jen musíme být hodně silní, odvážní a trochu i drzí,

abychom to ustáli ve zdraví. Ono o něj mnohdy jde. Slabší jedinci mohou skončit též jako alkoholici, někteří na práškách, jiní doživotně obojím, a ti ostatní ztácejí zájem o společné soužití s kýmkoli. Nemechte si duši zaprasit od nikoho jakýmkoli šmejdem, protože ta očista je zdlouhavou cestou, kterou mnozí ani nechtějí podstoupit. Já jsem zjistila, že mojí největší láskou v mém životě jsou mé děti, pro které bych cedila svou krev, za které bych dýchala a za které budu vždy bojovat na jejich straně až do konce svých dnů. Neměli jsme to vždy lehké, ale zatím jsme schopni spolu komunikovat a říkat si věci, které nás obapolně potěší. Díky nim jsem nikdy nepocítila opuštěnost samotu a věděla jsem, že vždy stojí na mojí straně. Vyrostli z nich pracovití jedinci, kteří se umí postarat nejen o sebe, ale i o své děti, partnery a vím, že se na ně mohu spolehnout. Takže to, v co jsem doufala od samého začátku od setkání s láskou, se mi splnilo v mém již pokročilém věku. To čekání a tápání za to také stálo. Bez chyb se nikdo nenarodil. Je jen na každém z nás, jak se z toho poučí. Tak hlavu vzhůru a přeji vám všem, aby jste měli štěstí hned na začátku své životní dráhy, tu pravou lásku po ruce a vyhnuli se tomu všemu, čím jsem si prošla já. Když nic jiného, tak prožijte život, jako odvážní lidé, protože a to není jen bonmot, odvážným štěstí přeje.